

Μαρκ Λεβί

Το άρωμα
της νοσταλγίας

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: L'ÉTRANGE VOYAGE DE MONSIEUR DALDRY

Από τις Εκδόσεις Robert Laffont S.A., Παρίσι 2011

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: Το άρωμα της νοσταλγίας

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Marc Levy

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Τίτκα Δημητρούλια – Χαρά Κογιώνη

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Χρυσούλα Μπουκουβάλα

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Α. & Φ. Δεληγιάννης Ο.Ε.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Marc Levy/Susanna Lea Associates, 2011

© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Gervais Courtellemont/National Geographic Stock & Ebru Sidar/Trevillion Images

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2013

Πρώτη έκδοση: Ιανουάριος 2013

ISBN 978-960-496-778-0

Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121

144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Μαυρομυχάλη 1

106 79 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head office: 121, Tatoiou Str.

144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 1, Mavromichali Str.

106 79 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

Μαρκ Λεβί

Το άρωμα της νοσταλγίας

*Μετάφραση:
Τίτκα Δημητρούλια – Χαρά Κογιώνη*

ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Όπως στον παράδεισο, Λιβάνης, 2000

Θα σε ξαναδώ, Modern Times, 2006

7 μέρες ως την αιωνιότητα, Modern Times, 2008

Ξανά μαζί, Modern Times, 2009

Τα παιδιά της ελευθερίας, Modern Times, 2010

Όσα δεν είπαμε ποτέ, Modern Times, 2011

*Στην Πολίν
Στον Λουί
Στον Ζορζ*

«Οι προβλέψεις είναι δύσκολο πράγμα, ειδικά
όταν αφορούν το μέλλον».

ΠΙΕΡ ΝΤΑΚ

«Δεν πίστευα στη μοίρα και στα μικρά εκείνα σημάδια στη ζωή που μας δείχνουν τάχα ποιο δρόμο να ακολουθήσουμε. Δεν πίστευα στις μάντισσες και στα παραμύθια τους, στα χαρτιά που λένε το μέλλον. Πίστευα στις απλές συμπτώσεις, στην αλήθεια του τυχαίου».

«Και γιατί έκανες ένα τόσο μεγάλο ταξίδι; Τι σε έφερε ως εδώ αφού δεν τα πίστευες όλα αυτά;»

«Ένα πιάνο».

«Ένα πιάνο;»

«Ήταν ξεκούρδιστο, σαν εκείνα τα παλιά πιάνο στα μπαρ του αμερικάνικου νότου, που καταλήγουν στις λέσχες αξιωματικών. Είχε κάτι το ξεχωριστό, μπορεί όμως να ήταν κι εκείνος που έπαιζε».

«Ποιος έπαιζε;»

«Ο γείτονας του διπλανού διαμερίσματος, νομίζω δηλαδή, δεν είμαι και απολύτως σίγουρη».

«Και ήρθες απόψε εδώ επειδή ο γείτονας σου έπαιζε πιάνο;»

«Κατά κάποιο τρόπο, ναι. Όταν οι νότες του αντηχούσαν στις σκάλες στο διάδρομο, άκουγα τη μοναξιά μου. Και για να της ξεφύγω, δέχτηκα να πάω εκείνο το Σαββατοκύριακο στο Μπράιτον».

«Πρέπει να μου τα πεις όλα απ' την αρχή. Πες μου τα πράγματα με τη σειρά για να μπορέσω να καταλάβω».

«Είναι μεγάλη ιστορία».

«Δε βιαζόμαστε. Έχει μπουκαδούρα, πάει για βροχή», λέει ο Ραφαέλ πλησιάζοντας στο παράθυρο. «Για δυο τρεις μέρες τουλάχιστον δεν πρόκειται να μπαρκάρω. Θα φτιάξω τσάι και για τους δυο μας και θα μου πεις την ιστορία σου με κάθε λεπτομέρεια. Θέλω να μου το υποσχεθείς Αν είναι αλήθεια το μυστικό που μου εμπιστεύτηκες, αν είμαστε δεμένοι πια για πάντα, πρέπει να το ξέρω».

Ο Ραφαέλ γονάτισε μπροστά στη μαντεμένα σόμπα, άνοιξε το πορτάκι και φύσηξε τα κάρβουνα.

Το σπίτι του Ραφαέλ ήταν απλό σαν τη ζωή του. Τέσσερις τοίχοι, μια μονοκόμμη κάμαρα, πρόχειρη σκεπή, φαγωμένο πάτωμα, ένα κρεβάτι και ένας νεροχύτης με μια παλιά βρύση από πάνω, απ' όπου το νερό έτρεχε σε θερμοκρασία εποχής, παγωμένο το χειμώνα και χλιαρό το καλοκαίρι, και όχι το αντίθετο όπως θα έπρεπε κανονικά. Υπήρχε μόνο ένα παράθυρο, αλλά το παράθυρο αυτό έβλεπε στην είσοδο του Βουπόρου. Από το τραπέζι όπου καθόταν η Άλις φαίνονταν τα μεγάλα καράβια που έμπαιναν στα στενά και από πίσω οι ακτές της Ευρώπης.

Η Άλις ήπια μια γουλιά από το τσάι που της έφερε ο Ραφαέλ και άρχισε να αφηγείται την ιστορία της.

1

Λονδίνο, Παρασκευή 22 Δεκεμβρίου 1950

Η βροχή σφυροκοπούσε το τζαμωτό πάνω από το κρεβάτι. Θα χρειάζονταν όμως πολλές βροχές ακόμα για να καθαρίσει τελείως η πόλη από τη βρομιά του πολέμου. Είχαν περάσει πέντε χρόνια απ' όταν τέλειωσε και στις περισσότερες γειτονιές έβλεπες ακόμη τα σημάδια των βομβαρδισμών. Η ζωή έπαιρνε και πάλι το δρόμο της, τα τρόφιμα έλειπαν ακόμη, τα πράγματα όμως ήταν καλύτερα από την περσινή χρονιά, τόσο καλύτερα που ο κόσμος άρχιζε να θυμάται ξανά πώς ήταν όταν έτρωγε του σκασμού και το κρέας ήταν αληθινό και όχι κονσέρβα.

Η Άλις είχε καλέσει το βράδυ στο σπίτι την παρέα της: τον Σαμ, βιβλιοπώλη στο *Χάρινγκτον και Υιοί* και εξαιρετικό κοντραμπασίστα· τον Άντον, μαραγκό και εκπληκτικό τρομπετίστα· την Κάρολ, νοσοκόμα που πρόσφατα είχε αποστρατευτεί και αμέσως την προσέλαβαν στο νοσοκομείο του Τσέλσι· και τον Έντι, που τις περισσότερες φορές έβγαζε το ψωμί του τραγουδώντας στα σκαλιά του σταθμού της Βικτόρια ή σε καμιά παμπ, όταν τον άφηναν.

Δική του ήταν η πρόταση, εκείνο το βράδυ, να πάνε την άλλη μέρα μια βόλτα στο Μπράιτον, για να γιορτάσουν τον ερχομό των Χριστουγέννων. Το λούνα παρκ στη μεγάλη προβλήτα είχε ξαναλειτουργήσει και, Σάββατο αύριο, σίγουρα θα γινόταν χαμός.

Μέτρησαν όλοι τα λεφτά στις τσέπες τους. Ο Έντι είχε βγάλει το καπιτίς του σε ένα μπαρ στο Νότινγκ Χιλ, στον Άντον είχε δώσει το αφεντικό του ένα μικρό χριστουγεννιάτικο δώρο, η Κάρολ ήταν άφραγκη όπως πάντα, αλλά οι φίλοι της είχαν συνηθίσει πια και πλήρωναν γι' αυτήν, ο Σαμ είχε πουλήσει σε μια πελάτισσα από την Αμερική δυο βιβλία της Βιρτζίνια Γουλφ, μια πρώτη έκδοση του *The Voyage Out* και μια δεύτερη της *Κυρίας Ντάλογοι*, βγάζοντας έτσι σε μια μέρα το μισθό μιας βδομάδας. Όσο για την Άλις, είχε κάτι λεφτά στην άκρη και της άξιζε να τα ξοδέψει· είχε δουλέψει σαν σκυλί όλο το χρόνο, αλλά, όπως και να 'χε, θα έβρισκε οποιαδήποτε δικαιολογία για να περάσει ένα Σάββατο παρέα με τους φίλους της.

Το κρασί που έφερε ο Άντον ήταν σαν φελλός στη γέυση και σαν ξίδι στην επίγευση, αλλά το τίμησαν άπαντες δεόντως και άρχισαν να τραγουδούν εν χορώ όλο και δυνατότερα, ώσπου ο γείτονας του διπλανού διαμερίσματος, ο κύριος Ντάλντρι, χτύπησε την πόρτα.

Ο Σαμ, ο μόνος που βρήκε το κουράγιο να πάει να ανοίξει, υποσχέθηκε ότι η φασαρία θα σταματούσε πάραυτα. Ήταν άλλωστε ώρα να γυρίσει ο καθένας στο σπίτι του.

Ο κύριος Ντάλντρι δέχτηκε τη συγγνώμη του, δηλώνοντας ωστόσο με τόνο μάλλον υπεροπτικό ότι προσπαθούσε να κοιμηθεί και ότι θα το εκτιμούσε ιδιαίτερος αν η παρέα του διπλανού διαμερίσματος δεν υπονόμει την προσπά-

θειά του. Το βικτοριανό σπίτι που μοιράζονταν δεν είχε τα φόντα για να μετατραπεί σε τζαζ κλαμπ· το ότι άκουγε τις κουβέντες τους πίσω από τους τοίχους ήταν ήδη αρκετά ενοχλητικό. Και γύρισε στο διαμέρισμά του, ακριβώς απέναντι.

Οι φίλοι της Άλις είχαν φορέσει ήδη πανωφόρια, κασκόλ και σκούφους και έδωσαν ραντεβού την επομένη το πρωί στις δέκα στο σταθμό της Βικτόρια, στην αποβάθρα για Μπράιτον.

Όταν έμεινε μόνη της, η Άλις συμμαζέψαε λιγάκι τη μεγάλη κάμαρα που γινόταν, αναλόγως με την ώρα, εργαστήριο, κουζίνα, σαλόνι ή υπνοδωμάτιο.

Καθώς άνοιγε τον καναπέ για να κοιμηθεί, σηκώθηκε απότομα και κοίταξε προς την πόρτα. Από πού κι ως πού ο γείτονας ήρθε και χάλασε μια τόσο ωραία βραδιά και με ποιο δικαίωμα εισέβαλε στο σπίτι της;

Άρπαξε το σάλι που κρεμόταν στον καλόγερο, κοιτάχτηκε στον μικρό καθρέφτη της εισόδου, άφησε στη θέση του το σάλι που τη μεγάλωνε και πήγε με τη σειρά της και χτύπησε αποφασιστικά την πόρτα του κυρίου Ντάλντρι. Με τα χέρια στη μέση περίμενε να της ανοίξει.

«Πείτε μου, σας παρακαλώ, ότι έπιασε φωτιά και ότι η ξαφνική υστερία σας οφείλεται στο γεγονός ότι θέλετε να με σώσετε από τις φλόγες και μόνο», ξεφύσηξε ξινομμένα ο Ντάλντρι.

«Πρώτον, έντεκα η ώρα το βράδυ την Παρασκευή δεν είναι ακατάλληλη ώρα· και, δεύτερον, εγώ ανέχομαι συχνά πυκνά τις μουσικές σας κλίμακες, θα μπορούσατε λοιπόν κι εσείς, μία φορά που είπα κι εγώ να καλέσω κόσμο, να ανεχτείτε λίγη φασαρία!»

«Καλείτε τους θορυβώδεις φίλους σας κάθε Παρασκευή

και έχετε την κακή συνήθεια να τα κοπανάτε συστηματικά, επηρεάζοντας τον ύπνο μου. Ενημερωτικά σας λέω δε ότι δεν έχω πιάνο. Άλλος παίζει τις κλίμακες για τις οποίες παραπονιέστε, ίσως η κυρία από κάτω. Εγώ είμαι ζωγράφος, δεσποινίς, όχι μουσικός. Και η ζωγραφική είναι αθόρυβη. Τι ήσυχο που ήταν το παλιό αυτό σπίτι όταν έμενα μόνο εγώ και κανένας άλλος!»

«Ζωγραφίζετε; Τι ακριβώς ζωγραφίζετε, κύριε Ντάλντρι;» ρώτησε η Άλις.

«Αστικά τοπία».

«Είναι αστείο, δε σας έκανα για ζωγράφο, σας έκανα...»

«Για τι με κάνατε, δεσποινίς Πεντέλμπουρι;»

«Το όνομά μου είναι Άλις. Αφού ακούτε όλες μου τις κωβέντες, θα έπρεπε να το ξέρετε».

«Δε φταίω εγώ που οι τοίχοι είναι λεπτοί. Τώρα που συστηθήκαμε και επίσημα, μπορώ να γυρίσω στο κρεβάτι μου ή θέλετε να συνεχίσουμε αυτή τη συζήτηση του διαδρόμου;»

Η Άλις κοίταξε για λίγο το γείτονά της.

«Τι τρέχει με σας;» ρώτησε.

«Παρακαλώ;»

«Γιατί είστε έτσι απόμακρος και εχθρικός; Γείτονες είμαστε, θα μπορούσαμε να κάνουμε μια προσπάθεια να συνηθιστούμε ή, έστω, να κάνουμε ότι συνεννοούμαστε».

«Ζούσα εδώ πολύ πριν έρθετε εσείς, δεσποινίς Πεντέλμπουρι. Από τη στιγμή όμως που εγκατασταθήκατε σ' αυτό το διαμέρισμα, το οποίο ήθελα για μένα, το λιγότερο που έχω να πω είναι ότι αναστατώσατε τη ζωή μου και η ηρεμία μου αποτελεί πια μακρινή ανάμνηση. Πόσες φορές δε χτυπήσατε την πόρτα μου για να μου ζητήσετε αλάτι, αλεύρι ή λίγη μαργαρίνη όταν μαγειρεύετε για τους υπέροχους

φίλους σας ή ένα κερδί στις διακοπές του ρεύματος; Δε σας πέρασε ποτέ από το νου ότι αυτές οι τόσο συχνές εισβολές σας διαταράσσουν την προσωπική μου ζωή;»

«Θέλατε να νοικιάσετε το διαμέρισμά μου;»

«Ήθελα να το κάνω ατελιέ. Είστε η μόνη σε αυτό το σπίτι που διαθέτετε τζαμωτό. Αλλά βέβαια! Οι χάρες σας ξελόγιασαν τον ιδιοκτήτη μας κι έτσι εγώ πρέπει να αρκούμαι στο χλομό φως που περνά μέσα από τα μικρά παράθυρά μου».

«Δε γνώρισα ποτέ τον ιδιοκτήτη μας· νοίκιασα το διαμέρισμα από μεσίτη».

«Μπορεί αυτή η συζήτηση να σταματήσει εδώ για σήμερα;»

«Γι' αυτό είστε έτσι ψυχρός μαζί μου από τότε που ήρθα να μείνω εδώ, κύριε Ντάλντρι; Επειδή πήρα το ατελιέ που θέλατε να νοικιάσετε;»

«Δεσποινίς Πεντέλμπουρι, ψυχρά αυτή τη στιγμή είναι μόνο τα πόδια μου. Που είναι τα καημένα εκτεθειμένα στα ρεύματα του αέρα λόγω της συζήτησής μας. Με την άδειά σας, θα αποσυρθώ προτού αρπάξω καμιά πούντα. Σας εύχομαι να περάσετε καλή νύχτα, η δική μου φροντίσατε να είναι σύντομη».

Ο κύριος Ντάλντρι έκλεισε απαλά την πόρτα στα μούτρα της Άλις.

«Τι παράξενος άνθρωπος!» μουρμούρισε γυρίζοντας στο διαμέρισμά της.

«Σας άκουσα», φώναξε αμέσως ο Ντάλντρι από το σαλόνι του. «Καλό σας βράδυ, δεσποινίς Πεντέλμπουρι».

Γυρνώντας στο σπίτι της, η Άλις έκανε ένα γρήγορο ντους και χώθηκε στα σκεπάσματα. Ο Ντάλντρι είχε δίκιο· ο χειμώ-

νας είχε εισβάλει στο βικτοριανό σπίτι και η λιγοστή θέρμανση δεν έφτανε για να το ζεστάνει. Έπιασε ένα βιβλίο από το σκαμπό που χρησιμοποιούσε για κομοδίνο, διάβασε μερικές γραμμές και το άφησε πίσω. Έσβησε το φως και περίμενε τα μάτια της να συνηθίσουν στο μισοσκοτάδο. Η βροχή κυλούσε στο μεγάλο τζαμωτό. Η Άλις ρίγησε και βάλθηκε να φαντάζεται το μουσκεμένο από τη βροχή χώμα στο δάσος, τα φύλλα που σαπίζουν το φθινόπωρο στα δάση από βελανιδιές. Πήρε μια βαθιά ανάσα και ένιωσε να την κατακλύζει μια υγρή, ελαφριά νότα από μαυρόχωμα.

Η Άλις είχε ένα ιδιαίτερο χάρισμα. Είχε εξαιρετικά αναπτυγμένη την οσφρητική ικανότητα και έτσι μπορούσε και ξεχώριζε και την παραμικρή μυρωδιά και τη θυμόταν για πάντα. Περνούσε τις μέρες της σκυμμένη πάνω από το μεγάλο τραπέζι όπου δούλευε, πασχίζοντας να συνταιριάζει μόρια και να πετύχει ένα συνδυασμό τους που θα γινόταν ίσως μια μέρα άρωμα. Η Άλις ήταν «μύτη». Δούλευε μόνη της και κάθε μήνα περνούσε απ' όλους τους αρωματοποιούς του Λονδίνου για να τους προτείνει τις συνταγές της. Πέρισι την άνοιξη, κατάφερε να πείσει έναν απ' αυτούς να διαθέσει στο εμπόριο μία από τις δημιουργίες της. Το «άρωμα αγριοτριαντάφυλλο» που είχε δημιουργήσει άρεσε σ' έναν αρωματοποιό από το Κένσινγκτον και είχε κάποια επιτυχία στους πελάτες του της καλής κοινωνίας, εξασφαλίζοντάς της έτσι ένα μικρό μηνιαίο εισόδημα που της επέτρεπε να ζει λίγο καλύτερα απ' ό,τι τα προηγούμενα χρόνια.

Αναψε ξανά το πορτατίφ και κάθισε στο τραπέζι της. Πήρε τρεις χάρτινες δοκιμαστικές ταινίες, τις βύθισε σε ιωάριθμα μπουκαλάκια και έμεινε ως αργά τη νύχτα να σημειώνει στο τετράδιό της τις «νότες» που δημιουργούσε.

Το ξυπνητήρι χτύπησε και διέκοψε τον ύπνο της Άλις. Πέταξε το μαξιλάρι της για να το σταματήσει. Ο ήλιος φώτιζε μέσ' από την πρωινή ομίχλη το πρόσωπό της.

«Καταραμένο τζαμωτό!» μουρμούρισε.

Αμέσως όμως θυμήθηκε το ραντεβού στο σταθμό και η τεμπελιά της πήγε περίπατο.

Τινάχτηκε από το κρεβάτι, πήρε στην τύχη κάποια ρούχα από την ντουλάπα και πήγε τρέχοντας στο μπάνιο.

Βγαίνοντας από το σπίτι, η Άλις έριξε μια ματιά στο ρολόι της· με το λεωφορείο, δεν υπήρχε καμία περίπτωση να φτάσει στην ώρα της στο σταθμό της Βικτόρια. Σταμάτησε ένα ταξί και μπαίνοντας παρακάλεσε τον οδηγό να πάει από τον πιο σύντομο δρόμο.

Όταν έφτασε στο σταθμό, πέντε μόλις λεπτά πριν από την αναχώρηση του τρένου, στα εκδοτήρια οι ταξιδιώτες σχημάτιζαν μια τεράστια ουρά. Η Άλις κοίταξε προς την αποβάθρα και άρχισε να τρέχει.

Ο Άντον την περίμενε προστά στο πρώτο βαγόνι.

«Μα πού στο καλό είσαι; Εμπρός, ανέβα γρήγορα!» της είπε βοηθώντας τη να ανέβει το σκαλοπάτι.

Μπήκε και κάθισε στο κουπέ όπου την περίμεναν οι φίλοι της.

«Τι πιθανότητες έχουμε, λέτε, να περάσει ελεγκτής;» ρώτησε λαχανιασμένη την ώρα που καθόταν.

«Αν είχα εισιτήριο, θα σ' το έδινα», λέει ο Έντι.

«Εγώ λέω μία στις δύο», συνέχισε η Κάρολ.

«Σάββατο πρωί; Εγώ θα έλεγα μάλλον μία στις τρεις... Θα δούμε όταν φτάσουμε», κατέληξε ο Σαμ.

Η Άλις ακούμπησε το κεφάλι της στο τζάμι και έκλεισε τα μάτια. Το ταξίδι από την πρωτεύουσα ως το παραθαλάσ-

σιο θέρετρο ήταν μία ώρα. Κοιμήθηκε σε όλη τη διαδρομή.

Στο σταθμό του Μπράιτον, ένας ελεγκτής ζητούσε τα εισιτήρια των επιβατών στην έξοδο της αποβάθρας. Η Άλις σταμάτησε μπροστά του κι έκανε ότι ψάχνει τις τσέπες της. Το ίδιο και ο Έντι. Ο Άντον χαμογέλασε και έδωσε και στους δύο από ένα εισιτήριο.

«Τα είχα εγώ», είπε στον ελεγκτή.

Έπιασε την Άλις από τη μέση και την έσπρωξε προς την έξοδο.

«Μη με ρωτήσεις πώς ήξερα ότι θα αργήσεις. Πάντα αργείς! Όσο για τον Έντι, τον ξέρουμε και οι δυο πολύ καλά, είναι από τη φύση του τζαμπατζής και δεν ήθελα να χαλάσουμε τη μέρα μας πριν καν ξεκινήσει».

Η Άλις έβγαλε δυο σελίνια από την τσέπη της και άπλωσε το χέρι να τα δώσει στον Άντον, αλλά αυτός της τα έκλεισε στην παλάμη.

«Πάμε τώρα», είπε. «Η μέρα θα περάσει πολύ γρήγορα και θέλω να τα δω όλα».

Η Άλις τον κοίταξε να απομακρύνεται χοροπηδώντας. Μπροστά από τα μάτια της πέρασε φευγαλέα η εικόνα του έφηβου που είχε κάποτε γνωρίσει και χαμογέλασε.

«Τι θα γίνει, θα έρθεις;» τη ρώτησε γυρίζοντας προς το μέρος της.

Κατέβηκαν την Κούνινς Ρόουντ και τη Γουέστ Στριτ προς τον περίπατο της παραλίας. Είχε ήδη πάρα πολύ κόσμο. Δύο μεγάλες προβλήτες εκτείνονταν μέσα στη θάλασσα. Με τα ξύλινα οπιτάκια πάνω τους έμοιαζαν σαν μεγάλα καράβια.

Το λούνα παρκ είχε στηθεί στην Προβλήτα του Ανακτόρου. Η παρέα έφτασε στο ρολόι, όπου ήταν η είσοδος.

Ο Άντον αγόρασε εισιτήριο για τον Έντι και έκανε νόημα στην Άλις ότι είχε πάρει και δικό της.

«Έχεις σκοπό να με κερνάς όλη μέρα;» του ψιθύρισε στ' αυτί.

«Γιατί όχι, άμα μ' αρέσει;»

«Γιατί δεν υπάρχει κανένας λόγος να...»

«Το ότι μ' αρέσει δεν είναι λόγος;»

«Τι ώρα είναι;» ρώτησε ο Έντι. «Πείνασα».

Λίγο πιο κει, μπροστά στο μεγάλο κτίριο με τη σέρα, ήταν μια καντίνα που πουλούσε ψάρι με τηγανητές πατάτες. Μύριζαν την μπόχα από το τηγανόλαδο και το ξίδι. Ο Έντι έτριψε την κοιλιά του και τράβηξε τον Σαμ προς την παράγκα. Η Άλις τους ακολούθησε κάνοντας ένα μορφασμό αηδίας. Παρήγγειλαν όλοι, η Άλις πλήρωσε τον πωλητή και χαμογέλασε στον Έντι προσφέροντάς του ένα κεσεδάκι με τηγανητό ψάρι.

Έφαγαν ακουμπισμένοι στο παραπέτο της προβλήτας. Ο Άντον κοιτούσε αμίλητος τα κύματα ανάμεσα στους πασσάλους. Ο Έντι και ο Σαμ έφτιαχναν τον κόσμο από την αρχή. Αγαπημένη ασχολία του Έντι ήταν να κάνει κριτική στην κυβέρνηση. Κατηγορούσε τον πρωθυπουργό ότι δεν είχε κάνει τίποτα ή σχεδόν τίποτα για τους πιο φτωχούς, ότι δεν μπόρεσε να δρομολογήσει μεγάλα έργα για να επιταχύνει την ανοικοδόμηση της πόλης. Σε τελική ανάλυση, θα μπορούσε να προσλάβει όλους όσοι ήταν χωρίς δουλειά και δεν είχαν στον ήλιο μοίρα. Ο Σαμ του μιλούσε για τα οικονομικά, επικαλούνταν τις δυσκολίες που υπήρχαν όσον αφορά την ανεύρεση ειδικευμένου εργατικού δυναμικού και, όταν ο Έντι άρχιζε να χασμουριέται, τον αποκαλούσε τεμπέλη αναρχικό και του Έντι καθόλου δεν του κακοφαι-

νόταν. Είχαν πολεμήσει στην ίδια διμοιρία και, όσο κι αν διαφωνούσαν, η φιλία που τους έδενε παρέμενε ακλόνητη.

Η Άλις στεκόταν λίγο πιο πέρα από την υπόλοιπη παρέα για να αποφύγει την τηγανίλα – ήταν πολύ έντονη και δεν την άντεχε. Η Κάρολ την πλησίασε και κοιτούσαν και οι δυο για λίγο σιωπηλές το πέλαγος.

«Πρέπει να προσέχεις με τον Άντον», είπε η Κάρολ.

«Γιατί; Είναι άρρωστος;» ρώτησε η Άλις.

«Ναι, από έρωτα για σένα! Δε χρειάζεται να είσαι νοσοκόμα για να το καταλάβεις. Πέρανα μια μέρα από το νοσοκομείο να κοιτάξουμε τα μάτια σου. Πρέπει να έχεις μεγάλη μυωπία για να μην το βλέπεις».

«Δεν ξέρεις τι λες! Γνωρίζομαστε από μικροί και είμαστε πολλά χρόνια φίλοι, αυτό είναι όλο».

«Σου λέω μόνο να προσέχεις μαζί του», τη διέκοψε η Κάρολ. «Εάν νιώθεις κάτι γι' αυτόν, μην το πολυσκέφτεσαι. Όλοι θα χαρούμε να σας δούμε μαζί, είστε φτιαγμένοι ο ένας για τον άλλον. Αν όχι, μη στέλνεις διαφορούμενα μηνύματα. Τον κάνεις να υποφέρει χωρίς λόγο».

Η Άλις στάθηκε μπροστά στην Κάρολ, με την πλάτη γυρισμένη στην υπόλοιπη παρέα.

«Τι διαφορούμενα μηνύματα στέλνω δηλαδή;»

«Κάνεις, ας πούμε, πως δεν καταλαβαίνεις ότι είμαι τιμημένη μαζί του», απάντησε η Κάρολ.

Δύο γλάροι έπεσαν με τα μούτρα στα αποφάγια από το ψάρι και τις πατάτες που η Κάρολ έριξε στη θάλασσα. Πέταξε το κεσεδάκι της σε έναν κάδο και γύρισε στα αγόρια.

«Θα καθίσεις εδώ να περιμένεις τη φυρονεριά ή θα έρθεις μαζί μας;» ρώτησε ο Σαμ την Άλις. «Πάμε μια βόλτα στα παιχνίδια. Είδα ένα που χτυπάς με μια βαριά και κερ-

δίξεις ένα πούρο», πρόσθεσε σηκώνοντας τα μανίκια του.

Για κάθε χτύπημα έπρεπε να ρίξεις στο μηχάνημα ένα εικοσιπενταράκι. Χτυπούσες με όλη σου τη δύναμη ένα ελατήριο που εκτόξευε στον αέρα μια μαντεμένα μπάλα κι αυτή έπρεπε να χτυπήσει το καμπανάκι δυο μέτρα πιο ψηλά. Αν το πετύχαινες, έφευγες με ένα πούρο στο στόμα. Ακόμη κι αν δεν ήταν Αβάνας, ο Σαμ θεωρούσε ότι το να κερδίζεις πούρο ήταν πολύ αριστοκρατικό. Για να το κερδίσει, έκανε οκτώ προσπάθειες και έχασε δύο πένες, σαν να λέμε τα διπλά από ό,τι θα του κόστιζε ένα τόσο κακό πούρο στον καπνοπώλη λίγα μέτρα πιο πέρα.

«Ρίξε ένα κέρμα κι άσ' το πάνω μου», είπε ο Έντι.

Ο Σαμ έριξε ένα εικοσιπενταράκι και έκανε πίσω. Ο Έντι σήκωσε τη βαριά σαν να ήταν ένα απλό σφυρί και την άφησε να ξαναπέσει στο ελατήριο χωρίς καμιά προσπάθεια. Η μαντεμένα μπάλα πετάχτηκε ψηλά και το καμπανάκι χτύπησε. Ο έμπορος του έδωσε το δώρο του.

«Αυτό είναι για μένα», δήλωσε ο Έντι. «Ρίξε άλλο ένα κέρμα και θα προσπαθήσω να κερδίσω ένα και για σένα».

Ένα λεπτό αργότερα τα δυο φιλαράκια άναβαν τα πούρα τους. Ο Έντι ήταν καταχαρούμενος, ο Σαμ έκανε χαμηλόφωνα υπολογισμούς. Με τόσα λεφτά θα μπορούσε να έχει αγοράσει ένα πακέτο τσιγάρα. Είκοσι ολόκληρα Έμπασι αντί για ένα άθλιο πούρο, όσο να πεις, το σκέφτεσαι.

Τα αγόρια εντόπισαν τα συγκρουόμενα, αντάλλαξαν μια ματιά και βρέθηκαν πάραυτα σχεδόν μέσα σε ένα αυτοκινητάκι ο καθένας. Και οι τρεις έκαναν μανούβρες και πατούσαν τέρμα το γκάζι για να πέσουν πάνω στους άλλους με όλη τους τη δύναμη. Τα κορίτσια τούς κοιτούσαν άφωνα. Όταν τελείωσε ο γύρος, έκαναν κατάληψη στον πάγκο

της σκοποβολής. Ο Άντον ήταν ο καλύτερος και με διαφορά. Πέντε φορές χτύπησε κέντρο, κέρδισε μια πορσελάνινη τσαγιέρα και τη χάρισε στην Άλις.

Η Κάρολ, ξεκομμένη από την παρέα, κοίταζε τα ξύλινα αλογάκια που γυρνούσαν γύρω γύρω, με τα λαμπιόνια να αναβουβήνουν από πάνω τους. Ο Άντον την πλησίασε και την έπιασε από το μπράτσο.

«Ξέρω, είναι για παιδάκια», στέναξε η Κάρολ, «αλλά τι να σου λέω τώρα, ότι δεν έχω ανέβει ποτέ μου...»

«Δεν ανέβηκες ποτέ στα αλογάκια όταν ήσουνα μικρή;» ρώτησε ο Άντον.

«Μεγάλωσα στην επαρχία και στο χωριό μου δεν ερχόταν λούνα παρκ. Και όταν ήρθα στο Λονδίνο για να σπουδάσω νοσοκόμα, είχα μεγαλώσει πια, άρχισε και ο πόλεμος μετά...»

«Και τώρα θα ήθελες πάρα πολύ να κάνεις μια βόλτα... Άντε, πάμε», είπε ο Άντον τραβώντας την προς την παραγκα των εισιτηρίων. «Σου κάνω δώρο την παρθενική σου βόλτα στα αλογάκια. Μπρος, ανέβα σε τούτο εδώ», της είπε δείχνοντάς της ένα αλογάκι με χρυσή χαίτη. «Τα άλλα μου φαίνονται πιο νευρικά κι αφού είναι η πρώτη σου φορά, ας έχουμε το νου μας».

«Δε θα έρθεις μαζί μου;» τον ρώτησε η Κάρολ.

«Α πα πα! Να μου λείπει. Που τα βλέπω και μόνο ανακατεύομαι. Θα βάλω τα δυνατά μου, όμως, σ' το υπόσχομαι και δε θα σε χάσω από τα μάτια μου».

Ακούστηκε ένα κουδούνισμα και ο Άντον κατέβηκε από την εξέδρα. Τα αλογάκια άρχισαν να επιταχύνουν.

Ο Σαμ, η Άλις και ο Έντι πλησίασαν για να δουν την Κάρολ. Ήταν η μόνη μεγάλη ανάμεσα σε ένα τσούρμο παι-

διά που την κοροΐδευαν και την έδειχναν με το δάχτυλο. Στον δεύτερο γύρο, δάκρυα κυλούσαν στα μάγουλα της φίλης τους και τα σκουπίζε όπως μπορούσε με την ανάστροφη της παλάμης της.

«Ωραία τα κατάφερες!» είπε η Άλις στον Άντον χτυπώντας τον στον ώμο.

«Εγώ για καλό το έκανα, δεν καταλαβαίνω τι την έπιασε. Αυτή ήθελε...»

«Αυτή ήθελε να κάνει ένα γύρο με τ' αλογάκια μαζί σου, ανήγχε, όχι να γίνει δημοσίως ρεζίλι».

«Αφού ο Άντον σου λέει ότι το έκανε για καλό!» της απάντησε ο Σαμ.

«Αν ήσασταν έστω και λίγο κύριοι, τόσο δα, δε θα καθόσαστε ακούνητοι εδώ πέρα, αλλά θα πηγαίνατε να τη φέρετε».

Μέχρι να συνεννοηθούν μεταξύ τους, ο Έντι είχε ήδη σκαρφαλώσει στο καρουζέλ και έτρεχε παράλληλα με τα αλογάκια, μοιράζοντας δεξιά κι αριστερά σφαλιάρες σε όσα πιτσιρίκια του φαινόταν ότι χαχάνιζαν υπερβολικά. Τα αλογάκια συνέχιζαν τον κυκλικό, δαιμονικό τους χορό και ο Έντι έφτασε τελικά στην Κάρολ.

«Νομίζω ότι χρειάζεστε ιπποκόμο, μιν!» είπε βάζοντας το χέρι του στη χαιτή από το αλογάκι.

«Έντι, σε ικετεύω, βοήθησέ με να κατέβω».

Αλλά ο Έντι καβάλησε το άλογο και έσφιξε στην αγκαλιά του την καβαλάρισσα. Έσκυψε στο αυτί της:

«Σιγά μην αφήσουμε αυτά τα μυξιάρικα να τη σκαπουλάρουν έτσι εύκολα! Θα περάσουμε τόσο καλά που θα σκάσουν από τη ζήλια τους. Μην υποτιμάς τον εαυτό σου, κορίτσι μου! Μην ξεχνάς ότι όταν εγώ μεθοκοπούσα στις παμπ,

εσύ κουβαλούσες φορεία μες στις βόμβες. Την επόμενη φορά που θα περάσουμε μπροστά από τους βλάκες τους φίλους μας θέλω να σκάσεις στα γέλια, κατάλαβες;»

«Και πώς ακριβώς θες να το κάνω αυτό, Έντι;» ρώτησε η Κάρολ κλαψουρίζοντας.

«Αν νομίζεις ότι φαίνεσαι εσύ γελοία πάνω σ' αυτό το ψωράλογο κι ανάμεσα στα πιτσιρίκια, για σκέψου λιγάκι εμένα, πίσω σου, με την τραγιάσκα και το πούρο».

Στον επόμενο γύρο, ο Έντι και η Κάρολ είχαν ξεκαρδιστεί στα γέλια.

Τα αλογάκια ελάττωσαν ταχύτητα και σταμάτησαν.

Για να ζητήσει συγγνώμη, ο Άντον κέρασε ένα γύρο μπίρες στην καντίνα λίγο πιο πέρα. Τα μεγάφωνα έτριξαν και ένα τρελό φοξ τροτ πλημμύρισε ξαφνικά το δρομάκι. Η Άλις κοίταξε την αφίσα που ήταν κρεμασμένη σε ένα κατάρτι: ο Χάρι Γκρούμπριτζ και η ορχήστρα του έπαιζαν ζωντανά σε μια μουσική κωμωδία στο παλιό, μεγάλο θέατρο της προβλήτας, που μετά τον πόλεμο είχε γίνει καφέ.

«Πάμε;» πρότεινε η Άλις.

«Γιατί όχι;» πετάχτηκε ο Έντι.

«Γιατί θα χάσουμε το τελευταίο τρένο και δε με βλέπω, τέτοια εποχή, να κοιμάμαι στην παραλία», απάντησε ο Σαμ.

«Δε νομίζω», είπε η Κάρολ. Έχουμε γύρω στη μισή ώρα μετά το τέλος της παράστασης για να πάμε στο σταθμό με τα πόδια. Είναι αλήθεια ότι έχει αρχίσει να κάνει τρομερό κρύο και δε μου φαίνεται κακή ιδέα να ζεσταθώ λιγάκι χορεύοντας. Κι έπειτα, Χριστούγεννα έρχονται, δε θα είναι μια πολύ ωραία ανάμνηση;»

Τα αγόρια δεν είχαν να αντιπροτείνουν τίποτα καλύτερο. Ο Σαμ έκανε έναν γρήγορο υπολογισμό. Η είσοδος

έκανε δύο πένες. Αν δεν πήγαιναν, οι φίλοι του θα ήθελαν πιθανότατα να πάνε για φαγητό σε καμιά παμπ. Οπότε πιο φτηνά έβγαινε η παράσταση.

Η αίθουσα ήταν φίσκα και οι θεατές στριμώχνονταν μπροστά στη σκηνή. Οι περισσότεροι χόρευαν. Ο Άντον έπιασε την Άλις και έσπρωξε τον Έντι στην αγκαλιά της Κάρολ. Ο Σαμ χάζεψε τα δύο ζευγάρια και απομακρύνθηκε από την πίστα.

Όπως ακριβώς το είχε προβλέψει ο Άντον, η μέρα πέρασε πάρα πολύ γρήγορα. Όταν ο θίασος βγήκε να χαιρετήσει το κοινό, η Κάρολ έκανε σήμα στους φίλους της ότι ήταν ώρα να φεύγουν. Άνοιξαν δρόμο προς την έξοδο.

Το αεράκι έκανε τα λαμπιόνια στην τεράστια προβλήτα να χορεύουν. Μες στη χειμωνιάτικη νύχτα, έμοιαζε σαν αλλόκοτο ολόφωτο καράβι που φώτιζε τη θάλασσα, στην οποία ποτέ του δεν επρόκειτο να ξανοιχτεί.

Η παρέα προχωρούσε προς την έξοδο, όταν μια χειρομάντισσα που στεκόταν στην παραγάγκα της χαμογέλασε πλατιά στην Άλις.

«Δε θέλησες ποτέ σου να μάθεις τι σου επιφυλάσσει το μέλλον;» ρώτησε ο Άντον.

«Όχι, ποτέ. Δεν πιστεύω ότι το μέλλον είναι γραμμένο», απάντησε η Άλις.

«Όταν άρχισε ο πόλεμος, μια μάντισσα προφήτεψε στον αδερφό μου ότι θα επιζούσε αν μετακόμιζε», είπε η Κάρολ. «Πήγε να καταταγεί στη μονάδα του έχοντας φυσικά ξεχάσει προ πολλού τα λόγια της. Δύο βδομάδες αργότερα, οι βόμβες των Γερμανών γκρέμισαν την πολυκατοικία του. Κανένας από τους γείτονές του δε γλίτωσε».

«Σπουδαία πρόβλεψη!» απάντησε ξερά η Άλις.

«Ναι, αλλά τότε κανείς δεν ήξερε ότι θα είχαμε πόλεμο-αστραπή στο Λονδίνο», αποκρίθηκε η Κάρολ.

«Μήπως θες να πας στη μάντισσα;» ρώτησε ο Άντον με πειρακτικό ύφος.

«Μη λες βλακειές, πρέπει να προλάβουμε το τρένο».

«Έχουμε ακόμα τρία τέταρτα. Η παράσταση τελείωσε λίγο νωρίτερα. Έχουμε χρόνο. Άντε, σ' το κάνω δώρο».

«Δεν έχω καμία διάθεση ν' ακούσω τα παραμύθια της γριάς».

«Ασ' την Άλις ήσυχη», επενέβη ο Σαμ, «δεν τη βλέπεις ότι φοβάται;»

«Με εκνευρίζετε και οι τρεις σας. Καθόλου δε φοβάμαι, απλώς δεν πιστεύω στις χαρτορίχτρες και στις κρουστάλλινες σφαίρες. Κι έπειτα, τι σας νοιάζει εσάς το μέλλον μου;»

«Μπορεί κάποιος από τους κυρίους εδώ πέρα να ονειρεύεται κρυφά να μάθει αν θα καταλήξεις στο κρεβάτι του», ψιθύρισε η Κάρολ.

Ο Άντον και ο Έντι στράφηκαν έκπληκτοι. Η Κάρολ είχε κοκκινίσει και για να βγει από τη δύσκολη θέση τούς χαμογέλασε ειρωνικά.

«Μπορείς να τη ρωτήσεις αν θα χάσουμε το τρένο ή όχι. Τουλάχιστον αυτό θα είναι μια ενδιαφέρουσα αποκάλυψη», κατέληξε ο Σαμ, «και θα μπορέσουμε να το εξακριβώσουμε αμέσως».

«Κάντε όση πλάκα θέλετε, εγώ πιστεύω σ' αυτά», συνέχισε ο Άντον. «Πήγαινε εσύ για να πάω κι εγώ».

Οι φίλοι της είχαν περικυκλώσει την Άλις και την κοίταζαν στα μάτια.

«Το ξέρετε ότι είστε πολύ ηλίθιοι;» είπε η Άλις κάνοντας τους πέρα για να περάσει.

«Φοβητσιάρα!» της φώναξε ο Σαμ.

Η Άλις γύρισε απότομα προς το μέρος τους.

«Εντάξει λοιπόν. Αφού έχω να κάνω με τέσσερα παιδάκια που δε λένε να μεγαλώσουν και θέλουν να χάσουν το τρένο τους, θα πάω ν' ακούσω τις σαχλαμάρες που θα μου πει αυτή η γυναίκα και μετά θα γυρίσουμε στο σπίτι μας. Είστε ευχαριστημένοι τώρα;» ρώτησε απλώνοντας το χέρι της προς τον Άντον. «Τι θα γίνει με τις δύο πένες, θα μου τις δώσεις ή όχι;»

Ο Άντον έφαξε τις τσέπες του, έδωσε τα δύο κέρματα στην Άλις και αυτή κατευθύνθηκε προς τη χειρομάντισσα.

Η Άλις πλησίαζε στην παράγκα, η μάντισσα συνέχιζε να της χαμογελά, το θαλασσινό αεράκι δυνάμωνε, τα μάγουλά της έτσουζαν και αναγκαζόταν να σκύβει το κεφάλι, λες και απαγορευόταν ξαφνικά να κοιτάξει τη γριά γυναίκα στα μάτια. Ίσως να είχε δίκιο ο Σαμ, η προοπτική αυτής της εμπειρίας την ενοχλούσε περισσότερο απ' όσο πίστευε.

Η μάντισσα ζήτησε από την Άλις να καθίσει σε ένα σκαμνί. Τα μάτια της ήταν τεράστια, το βλέμμα της ανεξιχνίαστο, το χαμόγελο που δεν έσβηνε από τα χείλη της σαγηνευτικό. Πάνω στο στρογγυλό της τραπεζάκι δεν υπήρχε ούτε κρουστάλλινη σφαίρα ούτε κάρτες ταρό· μόνο τα μακριά της χέρια με τις καφετιές κηλίδες. Τα άπλωσε προς την Άλις. Στο άγγιγμά τους, η Άλις ένιωσε να την κατακλύζει μια αλλόκοτη γλύκα, μια ευφορία που είχε καιρό να νιώσει.

«Το πρόσωπό σου, κορίτσι μου, το έχω ξαναδεί», είπε χαμηλόφωνα η μάντισσα.

«Ε, βέβαια, τόση ώρα με κοιτάτε!»

«Δεν πιστεύεις στη δύναμή μου, ε;»

«Είμαι ορθολογικός άνθρωπος», απάντησε η Άλις.

«Ψεύτρα, καλλιτέχνης είσαι, μια γυναίκα ελεύθερη και δυναμική κι ας σε σταματά κάποιες φορές ο φόβος».

«Μα τι σας έχει πιάσει όλους απόψε και λέτε ότι φοβάμαι;»

«Δε φαινόσουν και πολύ άνετη καθώς ερχόσουν προς εμένα».

Το βλέμμα της μάντισσας βυθίστηκε περισσότερο στα μάτια της Άλις. Το πρόσωπό της βρισκόταν τώρα πολύ κοντά στο πρόσωπο της Άλις.

«Μα πού τα έχω ξαναδεί αυτά τα μάτια;»

«Σε μια άλλη ζωή ίσως;» απάντησε ειρωνικά η Άλις.

Ταραγμένη, η μάντισσα σηκώθηκε απότομα.

«Κεχριμπάρι, βανίλια και δέγμα», ψιθύρισε η Άλις.

«Τι είπες;»

«Λέω για το άρωμά σας, ότι αγαπάτε την Ανατολή. Κάτι καταλαβαίνω κι εγώ, ξέρετε», είπε η Άλις ακόμα πιο προκλητικά.

«Πράγματι, έχεις ένα χάρισμα», απάντησε η γριά, «το πιο σημαντικό όμως είναι ότι κουβαλάς μέσα σου μια ιστορία για την οποία ιδέα δεν έχεις».

«Αυτό το χαμόγελο το έχετε συνέχεια στα χείλη για να δημιουργείτε εμπιστοσύνη στα θύματά σας;» ρώτησε ειρωνικά η Άλις.

«Ξέρω γιατί ήρθες να με δεις», της είπε η μάντισσα, «αν το σκεφτείς, είναι αστείο».

«Δεν ακούσατε τους φίλους μου πώς με πίεσαν;»

«Δεν καταλαβαίνεις από πίεση εσύ και οι φίλοι σου δεν έχουν καμία σχέση με τη συνάντησή μας».

«Ποιος λοιπόν έχει;»

«Η μοναξιά που σε στοιχειώνει και δε σ' αφήνει να κοιμηθείς τα βράδια».

«Δε μου φαίνεται και τόσο αστείο αυτό. Πείτε μου κάτι να με εντυπωσιάσετε πραγματικά. Όχι πως δε μ' αρέσει η παρέα σας, αλλά, χωρίς παρεξήγηση, έχω όντως ένα τρένο να προλάβω».

«Πράγματι, αυτό είναι μάλλον λυπηρό, αντίθετα όμως είναι αστείο που...»

Ξαφνικά, πήρε το βλέμμα της από την Άλις και έμεινε να κοιτάει πέρα μακριά. Η Άλις ένιωσε σχεδόν εγκαταλελειμμένη.

«Τι λέγατε;» ρώτησε η Άλις.

«Πραγματικά αστείο είναι», συνέχισε η μάντισσα αφού ήρθε στα συγκαλά της, «ότι ο άντρας που θα έχει για σένα τη μεγαλύτερη αξία, αυτός που πάντα έψαχνες χωρίς να ξέρεις καν αν υπάρχει, ο άντρας αυτός λοιπόν πέρασε πριν από δυο λεπτά από πίσω σου».

Το πρόσωπο της Άλις πάγωσε και δεν μπόρεσε να αντισταθεί στην επιθυμία να γυρίσει να κοιτάξει. Στράφηκε όπως καθόταν και διέκρινε από μακριά τους τέσσερις φίλους της να της κάνουν νόημα ότι έπρεπε να φύγουν.

«Είναι κάποιος από αυτούς;» μουρμούρισε η Άλις. «Αυτός ο μυστηριώδης άντρας μπορεί να είναι ο Έντι, ο Σαμ ή ο Άντον; Αυτή είναι η μεγάλη σας αποκάλυψη;»

«Άκου αυτό που σου λέω, Άλις, και όχι αυτό που θέλεις να ακούσεις. Σου εκμυστηρεύτηκα ότι ο σημαντικότερος άντρας της ζωής σου πέρασε μόλις πίσω σου. Και πάει».

«Και πού είναι τώρα ο γοητευτικός αυτός πρίγκιπας;»

«Υπομονή, κορίτσι μου. Για να φτάσεις σ' αυτόν, θα χρειαστεί να συναντήσεις πρώτα έξι ανθρώπους».

«Σιγά το πράγμα! Έξι ανθρώπους; Αυτό πρέπει να κάνω όλο κι όλο;»

«Κι ένα ωραίο ταξίδι κυρίως... Μια μέρα θα καταλάβεις, αλλά πέρασε η ώρα κι όσα πρέπει να ξέρεις σου τα φανέρωσα. Κι επειδή δεν πιστεύεις λέξη απ' όσα σου είπα, δε θέλω λεφτά».

«Όχι, προτιμώ να σας πληρώσω».

«Μην είσαι χαζή. Ας πούμε ότι καθίσαμε λίγη ώρα μαζί σαν φίλες. Χάρηκα που σε είδα, Άλις, δεν το περίμενα. Είσαι ξεχωριστή, σίγουρα πάντως είναι ξεχωριστή η ιστορία σου».

«Μα ποια ιστορία μου;»

«Δεν προλαβαίνουμε, άσε που δε θα με πίστευες ούτως ή άλλως. Πήγαινε, διαφορετικά οι φίλοι σου θα σου κάνουν μούτρα που έχασαν για χάρη σου το τρένο. Βιαστείτε και να προσέχετε. Δε θέλουν πολύ τα ατυχήματα. Μη με κοιτάς έτσι... Δεν είναι πρόβλεψη αυτό, είναι κοινή λογική».

Η μάντισσα ζήτησε επιτακτικά από την Άλις να φύγει. Η Άλις την κοίταξε για λίγο, αντάλλαξαν ένα τελευταίο χαμόγελο και έπειτα έτρεξε να βρει τους φίλους της.

«Τι ύφος είναι αυτό; Τι σου είπε;» τη ρώτησε ο Άντον.

«Θα σας πω μετά... Βλέπετε τι ώρα είναι;»

Και χωρίς να περιμένει απάντηση, η Άλις έφυγε τρέχοντας για τη στοά στην είσοδο της προβλήτας.

«Έχει δίκιο», είπε ο Σαμ, «πρέπει όντως να βιαστούμε. Το τρένο φεύγει σε λιγότερο από είκοσι λεπτά».

Άρχισαν να τρέχουν όλοι μαζί.

Δεν έφτανε ο αέρας στην ακρογιαλιά, έπιασε και ψιλόβροχο. Ο Έντι έπιασε την Κάρολ από το μπράτσο.

«Πρόσεχε, οι δρόμοι γλιστράνε», της είπε και άρχισαν να τρέχουν παρέα.

Διέσχισαν τον περίπατο της παραλίας και άρχισαν να ανηφορίζουν στον έρημο δρόμο. Οι φανουστάτες του γκαζιού αχνοφώτιζαν το οδόστρωμα. Από μακριά διακρίνονταν τα φώτα του σιδηροδρομικού σταθμού του Μπράιτον. Είχαν δεν είχαν δέκα λεπτά μπροστά τους. Την ώρα που ο Έντι περνούσε το δρόμο ξεπρόβαλε ξαφνικά ένα κάρο.

«Πρόσεχε!» ούρλιαξε ο Άντον.

Ευτυχώς η Άλις έδειξε ψυχραιμία και τράβηξε τον Έντι από το μανίκι. Δεν τους χτύπησε, παρά λίγο, αλλά αισθάνθηκαν πλάι τους την ανάσα του ζώου, που ο αμαξιάς προσπαθούσε απεγνωσμένα να το συγκρατήσει.

«Μου έσωσες τη ζωή!» ψέλλισε σοκαρισμένος ο Έντι.

«Άσε τις ευχαριστίες για μετά», απάντησε η Άλις. «Τώρα πρέπει να τρέξουμε».

Φτάνοντας στην αποβάθρα, βάλθηκαν να φωνάζουν στο σταθμάρχη, που κράτησε το τρένο και τους είπε να ανέβουν στο πρώτο βαγόνι. Τα αγόρια βοήθησαν τα κορίτσια να σακρφαλώσουν και ο Άντον ήταν ακόμα στο σκαλί όταν ο συρμός άρχισε να κινείται. Ο Έντι τον άρπαξε από τον ώμο, τον τράβηξε μέσα και η πόρτα έκλεισε.

«Παρά τρίχα», ξεφύσησε η Κάρολ. «Κι εσύ, Έντι, μου έκοψες τη χολή, το κάρο μπορούσε να σε έχει πατήσει».

«Μου φαίνεται πως η Άλις φοβήθηκε ακόμα περισσότερο. Κοιτάξτε την, είναι άσπρη σαν το πανί», είπε ο Έντι.

Η Άλις ήταν αμίλητη. Κάθισε στη θέση της και κοιτούσε από το παράθυρο την πόλη να ξεμακραίνει. Βυθισμένη στις σκέψεις της, έφερε στο νου της τη μάντισσα, τα λόγια της, θυμήθηκε την προειδοποίησή της και χλόμιασε κι άλλο.

«Τι θα γίνει, θα μας πεις;» λέει ο Άντον. «Παραλίγο να κοιμηθούμε κάτω απ' τα αστέρια για χάρη σου».

«Για χάρη ενός χαζού στοιχήματος θέλεις να πεις», απάντησε ξερά η Άλις.

«Έμεινες πάντως κάμποση ώρα. Σου είπε τουλάχιστον τίποτα τρομερό;» ρώτησε η Κάρολ.

«Τίποτα που να μην το ξέρω. Αφού σας το είπα, η μαντική είναι μια τεράστια απάτη. Με λίγη παρατηρητικότητα, λίγη διαίσθηση και τόνο πειστικό μπορείς να κοροϊδέψεις τον οποιονδήποτε και να τον κάνεις να πιστέψει οτιδήποτε».

«Ναι, αλλά επιμένεις να μη μας λες τι σου αποκάλυψε αυτή η γυναίκα», επέμεινε ο Σαμ.

«Προτείνω να αλλάξουμε θέμα», μπήκε στη μέση ο Άντον. «Περάσαμε μια πολύ όμορφη μέρα, γυρίζουμε στα σπίτια μας, δε βλέπω το λόγο να τρωγόμαστε μεταξύ μας. Συγγνώμη, Άλις, δεν έπρεπε να επιμείνουμε, δεν ήθελες να πας και όλοι μας ήμασταν λίγο...»

«...ηλίθιοι, μαζί κι εγώ, πρώτη και καλύτερη», συνέχισε η Άλις κοιτάζοντας τον Άντον. «Τώρα θα σας κάνω μια ερώτηση πολύ πιο συναρπαστική: Τι θα κάνετε την παραμονή των Χριστουγέννων;»

Η Κάρολ θα πήγαινε στην οικογένειά της στο Σεντ Μο, ο Άντον θα έτρωγε στους γονείς του και ο Έντι είχε υποσχεθεί στην αδερφή του να κάνουν παραμονή μαζί. Τα αντίψια του περιέμεναν τον Αϊ-Βασίλη και ο γαμπρός του του είχε ζητήσει να τον παραστήσει. Είχε νοικιάσει και στολή. Δύσκολα θα μπορούσε να το αποφύγει, μιας και ο γαμπρός του τον ξελάσπωνε συχνά, χωρίς να λέει λέξη στην αδερφή του. Ο Σαμ πάλι ήταν καλεσμένος σε μια γιορτή που οργάνωνε το αφεντικό του για τα παιδιά του ορφανοτροφείου του Γουέστμινστερ και είχε αναλάβει να μοιράσει τα δώρα.

«Κι εσύ, Άλις, τι θα κάνεις;» ρώτησε ο Άντον.

«Εγώ... κι εγώ καλεσμένη είμαι».

«Πού;» επέμεινε ο Άντον.

Η Κάρολ τον κλότσησε στο καλάμι. Έβγαλε ένα πακέτο μπισκότα από την τσάντα της δηλώνοντας ότι πεινούσε σαν λύκος. Πρόσφερε από ένα Κιτ-Κατ στον καθένα και κεραυνοβόλησε με το βλέμμα της τον Άντον, που έτριβε ακόμη ζοχαδιασμένος το πόδι του.

Το τρένο μπήκε στο σταθμό της Βικτόρια. Ο αποπνικτικός καπνός της αμαξοστοιχίας πλημμύρισε την αποβάθρα. Κατεβαίνοντας τη μεγάλη σκάλα, η μυρωδιά που ανάδινε ο δρόμος δεν ήταν και πολύ καλύτερη. Πυκνή ομίχλη σκέπαζε τη γειτονιά, η καρβουνόσκονη από τα τζάκια που έκαιγαν όλη μέρα στα σπίτια αιωρούνταν τώρα γύρω από τους φανοστάτες βολφραμίου, που σκόρπιζαν ένα θλιμμένο πορτοκαλί φως μες στην ομίχλη.

Οι πέντε φίλοι περίμεναν το τραμ. Η Άλις και η Κάρολ κατέβηκαν πρώτες, έμεναν τρεις δρόμους μακριά η μία από την άλλη.

«Άκου», είπε η Κάρολ αποχαιρετώντας την Άλις στην είσοδο του σπιτιού της, «αν αλλάξεις γνώμη και αποφασίσεις να μην πας σ' αυτή τη γιορτή, μπορείς να έρθεις για τα Χριστούγεννα στο Σεντ Μο. Η μαμά θέλει πολύ να σε γνωρίσει. Της μιλάω συχνά για σένα στα γράμματά μου και η δουλειά σου της κεντριζει το ενδιαφέρον».

«Δεν πολυμιλάω για τη δουλειά μου, ξέρεις, δεν τα καταφέρνω», είπε η Άλις ευχαριστώντας την Κάρολ.

Φίλησε τη φίλη της και μπήκε μέσα.

Άκουσε από πάνω στη σκάλα τα βήματα του γείτονα της, που επέστρεφε. Κοντοστάθηκε για να μην πέσει πάνω του στο διάδρομο. Δεν είχε καμία διάθεση για κουβέντα.

Το σπίτι της ήταν τόσο κρύο όσο και οι δρόμοι του Λονδίνου σχεδόν. Η Άλις έριξε το παλτό στους ώμους της και δεν έβγαλε τα γάντια της. Γέμισε το βραστήρα με νερό, τον έβαλε στο μάτι, έπιασε μια κούπα από το ξύλινο ράφι, αλλά τσάι δε βρήκε, δυο τρία ξεχασμένα φυλλαράκια μόνο. Πήγε στο τραπέζι όπου δούλευε και άνοιξε το συρταράκι ψάχνοντας σε ένα κουτί με αποξηραμένα ροδοπέταλα. Έριξε καμπόσα στην τσαγιέρα, τη γέμισε με βραστό νερό, κάθισε στο κρεβάτι της και ξαναπήρε το βιβλίο που είχε αφήσει το προηγούμενο βράδυ.

Ξαφνικά, το δωμάτιο βυθίστηκε στο σκοτάδι. Η Άλις ανέβηκε στο κρεβάτι και κοίταξε έξω από το τζαμωτό. Όλη η συνοικία ήταν βυθισμένη στο σκοτάδι. Οι διακοπές ρεύματος ήταν συχνές και πολλές φορές κρατούσαν ως τα ξημερώματα. Η Άλις άρχισε να ψάχνει για κερί. Δίπλα από το νιπτήρα, ένα λιωμένο καφέ κερί της θύμισε ότι είχε ανάψει το τελευταίο της την περασμένη εβδομάδα.

Προσπάθησε να ανάψει το σχεδόν ανύπαρκτο φιτίλι αλλά μάταια. Η φλόγα τρεμόπαιξε, τοισίρισε κι έσβησε.

Η Άλις ήθελε εκείνο το βράδυ να γράψει, να αποτυπώσει στο χαρτί «νότες» από αλμυρό νερό, παλιά ξύλινα αλογάκια, κάγκελα φαγωμένα από την αλμύρα. Βυθισμένη στο πηχτό σκοτάδι, η Άλις δε θα μπορούσε εκείνο το βράδυ να κοιμηθεί. Πήγε μέχρι την πόρτα της, κοντοστάθηκε κι αναστενάζοντας βγήκε τελικά στο διάδρομο, να πάει να ζητήσει για άλλη μια φορά τη βοήθεια του γείτονά της.

Ο Ντάλντρι της άνοιξε κρατώντας στο χέρι ένα κερί. Φορούσε ένα βαμβακερό παντελόνι πιτζάμας, ένα μάλλινο ζιβάγκο κι από πάνω μια σκούρα μπλε μεταξωτή ρόμπα. Στο φως του κεριού το χρώμα του προσώπου του έδειχνε αλλόκοτο.

«Σας περιμένα, δεσποινίς Πεντέλμπουρι».

«Με περιμένατε;» απάντησε έκπληκτη η Άλις.

«Από την ώρα που κόπηκε το ρεύμα. Δε φαντάζεστε βέβαια ότι κοιμάμαι με τη ρόμπα. Ορίστε και αυτό που ήρθατε να μου ζητήσετε», είπε βγάζοντας από την τσέπη του ένα κερδί. «Γι' αυτό δεν ήρθατε;»

«Κύριε Ντάλντρι, σας ζητώ συγγνώμη», απάντησε κατεβάζοντας το κεφάλι. «Θα προσπαθήσω πραγματικά να θυμηθώ να αγοράσω κερδιά».

«Δεν το πολυπιστεύω πια, δεσποινίς».

«Ξέρετε, μπορείτε να με λέτε Άλις».

«Καληνύχτα, δεσποινίς Άλις».

Ο Ντάλντρι έκλεισε την πόρτα και η Άλις γύρισε στο σπίτι της. Μετά από λίγα λεπτά όμως, άκουσε να της χτυπάνε. Άνοιξε και είδε τον Ντάλντρι να στέκεται μπροστά της με ένα κουτί σπίρτα στο χέρι.

«Υποθέτω ότι χρειάζεστε κι αυτά. Τα κερδιά είναι πολύ πιο χρήσιμα αναμμένα. Μη με κοιτάτε έτσι, δεν είμαι μάντης. Την τελευταία φορά δεν είχατε ούτε σπίρτα και επειδή θέλω πραγματικά να κοιμηθώ, είπα να σας προλάβω».

Η Άλις κρατήθηκε για να μην ομολογήσει στο γείτονά της ότι με το τελευταίο της σπίρτο είχε ανάψει το γκάζι για να φτιάξει ένα ζεστό. Ο Ντάλντρι άναψε το φιτίλι και φάνηκε ευχαριστημένος όταν είδε τη φλόγα να τρώει το κερδί.

«Είπα κάτι που σας πείραξε;» ρώτησε.

«Γιατί το λέτε αυτό;» απάντησε η Άλις.

«Ξαφνικά φαίνεστε λυπημένη».

«Είμαστε στο μισοσκοτάδο, κύριε Ντάλντρι».

«Αν είναι να σας αποκαλώ με το μικρό σας όνομα, θα πρόχει κι εσείς να κάνετε το ίδιο. Με λένε Ίθαν».

«Πολύ καλά λοιπόν, θα σας λέω Ίθαν», απάντησε η Άλις χαμογελώντας στο γείτονά της.

«Ό,τι και να λέτε, κάτι έχετε».

«Είμαι απλώς πολύ κουρασμένη».

«Σας αφήνω τότε. Καληνύχτα, δεσποινίς Άλις».

«Καληνύχτα, κύριε Ίθαν».

Λονδίνο, 1950. Η Άλις ζει μια ήρεμη και ευτυχισμένη ζωή. Το πάθος της, και η δουλειά της, είναι να φτιάχνει αρώματα. Τα βράδια τα περνάει συνήθως στο σπίτι με τους θορυβώδεις φίλους της, προς μεγάλη ενόχληση του γείτονά της, του κυρίου Ντάλντρι. Την παραμονή των Χριστουγέννων, η Άλις συναντά μια γυναίκα που κάνει μια μυστηριώδη πρόβλεψη για το μέλλον της.

«Ο πιο σημαντικός άντρας στη ζωή σου περπατούσε πίσω σου πριν από λίγο. Για να τον βρεις, θα πρέπει να κάνεις ένα μακρινό ταξίδι και να συναντήσεις έξι ανθρώπους που θα σε οδηγήσουν σ' εκείνον. Έχεις δύο ζωές μέσα σου, Άλις. Τη ζωή που ξέρεις και μια άλλη που σε περιμένει...»

Η Άλις δεν μπορεί να ψυχάσει. Ο κύριος Ντάλντρι την ενθαρρύνει να πάρει σοβαρά υπόψη τα λόγια της γυναίκας και να κάνει αυτό το μακρινό ταξίδι. Μάλιστα, για να βεβαιωθεί ότι η Άλις δε θα αλλάξει γνώμη την τελευταία στιγμή, ο εκκεντρικός εργένης συμφωνεί να τη συνοδεύσει...

*Από το Λονδίνο μέχρι την Κωνσταντινούπολη ξεδιπλώνεται
η ιστορία μιας γυναίκας που έχει να παλέψει με τους δαίμονες
του παρελθόντος. Μια ιστορία έρωτα και φιλίας, που παίρνει σάρκα
και οστά στο πρόσωπο του παθιασμένου και αξέχαστου κυρίου Ντάλντρι,
αναδίδοντας ένα μεθυστικό άρωμα νοσταλγίας.*

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 11369